

KERICS Lilla

ALKOHOL

„betakartál régen”
(Pilinszky János)

Tizenhat éves vagyok. Délutánonként rajzsakkörbe járok, a mappámat viszem magammal az iskolába, szerdán az anyámtól az apámhoz, a szakkörből haza, otthonról az iskolába, későn van vége az óráknak, innen megyek át rajzolni. A szekrényünk kicsi, az osztályteremben nincs biztos helye, mert különböző termekbe kell átmennünk az órákra, és ebbe a terembe is jönnek mások.

A fizikaterem és tanári pár lépés a termünktől, az osztályfőnököm fizikatanár, itt van asztala. Megbeszélem vele, hogy letehetem nála a mappát a szakkörös napokon. Füst van ebben a szobában, és szag. Gallai asztala a távolabbi, az ajtóval szemközti falnál áll. Itt csupa férfi tanár van, ülnek, pihennek, nézik a levegőt, cigarettáznak. Köszönök, lesütöm a szemem. Négy vagy öt lépés az ajtótól az asztalig, az egyik tanár az egész testével rám néz. Nem vagyok már gyerek, hogy azt higgyem, ha lesütöm vagy becsukom a szemem, majd ők sem látnak engem, de mégis jobb lefele nézni.

Pár hónapig megy ez így, aztán megkérdezem a másik osztályfőnököt, nem tarthatnám-e az ő asztala mellett a mappám. Lent, a földszinten, a nagy tanáriban kevés a hely, nagy a mozgás, kényelmetlen neki is, a többieknek is. Nekem is. De ő a magyartanár, én pedig két éve írtam egy Utas és holdvilág-elemzést, azóta kivételez velem, megengedi.

Megint eltelik egy hónap, tavasz van. Gallai megkérdezi, miért nem jelentkeztem idén vizitúrára. Ránézek, aztán le, a kőlapokra, eszembe jut, hogy a barátomat tavaly, utolsó este lezsídozta az igazgató fia. Én már aludtam, másnap a vonaton mondták a többiek. Akkor még nem volt a barátom, gondolom, bántott, hogy lezsídozták, megtetszett. Sok minden kavarog a fejemben, szeretnék beszélni az osztályfőnökömmel, hosszan, nem így félúton megállva, hanem úgy, hogy leülünk, mint tavaly, amikor korrepetálást kértem optikából. Szerettem volna megérteni, hogyan törik a fény a vízben, miért látom másképp a fogkefe szárát, mint kint, a víz fölött. Azóta ő is komoly embernek tart, mert meg akartam érteni valamit, amit nem értettem. Miközben magyarázott, a szemébe néztem, mert még nem nézett rám a rossz szemeivel. Mielőtt kilencedikesek lettünk, csak a fiatal, helyettesítő irodalomtanár nézte meg a lányokat, engem akkor, amikor a fehér blúzban voltam, pedig volt rajtam melltartó. Ez a legszebb ingem, gyűrött anyaga van, az ujjja könyéktől lefele kiszélesedik, és a nyakánál nem galléros, hanem széles, kör alakú, egy szalaggal kell megkötni. A körúton vettük, ott, ahol később a tavasz-zöld télikabátomat is, amit majd tizenöt évig hordok. A fehér inget legközelebb három év múlva veszem fel, amikor már messze vagyok innen, egy másik városban. A következő években a következő barátom ruháiban járok, és egy barna kordnadrágban, amit egy ismerős fiútól örökölök.

Nem jut eszembe, mit válaszoljak az osztályfőnökömnek, félek, hogy beelát a gondolataimba. Nem szolgáltatathatom ki magam, holnap is kell jönnöm iskolába, és azután is, minden

nap. Végül ránézek, és azt mondom: Mert nincsen kedvem hozzá. Meglepődik, felhúzza a szemöldökét, de csak annyit mond, rendben, és semleges a hangja.

— — — — —

A Keleti lépcsőjén ülök, augusztus van, délután, süt a fáradt nap, nagy a tér. Tamást várom, ma jön haza a vizitúráról.

Koszos és izzadt; téli pulóver van rajta, pedig meleg van, nyár. Hosszan csókolózunk, puha belül a szája. Az előző barátomnak kemény volt a szája, mert kürtön játszott, Tamásnak az ujjai kemények, ő gitározik. A puhának mindig örülök, mert mindig újra elcsodálkozom, mint először, amikor megtudtam, hogy ilyen is lehet egy száj. A bőre vékony, egészen vékony, ha hozzáérek, válaszol. Ő egy törekeny ember, törődött. Később a bőre megvastagszik az erőszaktól, olyan lesz, mint egy orrszarué. Mintha az, akihez hozzáérek ezen a bőrön keresztül, távol lenne tőlem. „A gyöngédségnek nincsen története. Az erőszak nagy műveinek a végrehajtás a története. Majdnem minden oda vezet. Majdnem.” — Írom ki ezeket a mondatokat hat évvel később egy könyvből. Ma, tíz évvel később is megvan a fiókomban, pedig a költözések alatt a legtöbb dolgom kidobtam vagy elveszítettem.

Tamás keveset beszél, én kérdezgetem. Éjjel a széles ágyon fekszünk, ő felfele néz, én a vállá és a kulcscsontja közötti mélyedésbe teszem a fejem, ez a kedvenc részem. Ott volt Ábel is? — kérdezem. Igen, lent volt végig, meg két napra lejött az anyja is. Ábellel én is találkoztam egyszer az iskolában, szőke, inkább seszínű haja van, vizeskék szemei az apjától, vékony csontjai az anyjától. Félős fiú, és paleontológus akar lenni, mint mindenki, aki hatéves.

Tamás azt mondja: Gallai egyik este kihozta Ábelt a sátrukból, mi a parton ültünk, a tűz mellett, odavezette hozzánk. A gyerek álmos volt, felébreszthette. Letolta róla a pizsamagatyáját, és ezeket mondta: „Odanézzetek, micsoda fiam van, nézzétek ezt a farkat! Az én fiam. Nézzétek meg, milyen pocse van! Ebből lesz a legjobb csávó a világon!” Azt kérdezem: és ti mit csináltatok? Nem tudom, mondja Tamás, nem emlékszem, valaki nevetett. Még egy darabig fekszünk így, ő tovább néz, fel, a plafonra, aztán én kifelé fordulok, a fürdőszoba ajtaja felé.

A következő héten megtudom még, hogy Emőke jobban masszíroz, mint én. Jobban is szop? — gondolom a kérdést, nem mondom ki hangosan. Ott van a fejemben napokig.

Az ajtót nézem, hallgatom a zenét. Tamásnak igazi, jó hangfalai vannak, és a szoba is tágas. Tizenegy és éjfél között kísérleti dzsessz szól, amit ezekben az években szeretek meg. Nagyobb lesz tőle a tér, enyém az idő. Éjfélkor a Szózatot játsszák, jó, hogy ilyen mélyről indul a dallam, magamra húzom a takarót. Az nem lehet, hogy annyi szív. Még néhány hétig így alszunk, aztán, ahogyan általában: úgy teszek, mintha felejténék.